DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

12. maj 2011 *

I sag C-410/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) ved afgørelse af 28. oktober 2009, indgået til Domstolen samme dag, i sagen:

Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

mod

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

procesdeltagere:

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

har

* Processprog: polsk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues, og dommerne A. Arabadjiev, A. Rosas, A. Ó Caoimh og P. Lindh (refererende dommer),

generaladvokat: P. Cruz Villalón
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. november 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. ved radcy prawni M. Korcz og S. Dudzik

— Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ved radcy prawni M. Kołtoński og D. Pawłowska

— den polske regering ved M. Szpunar, som befuldmægtiget

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

— Irland ved D. O'Hagan, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved G. Braun og K. Mojzesowicz, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 58 i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EUT 2003 L 236, s. 33, herefter »tiltrædelsesakten af 2003«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. (herefter »PTC«) og Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (formanden for kontoret for elektronisk kommunikation, herefter »Prezes«) om visse regulerende forpligtelser, som sidstnævnte har pålagt PTC.

Retsforskrifter

Tiltrædelsesakten af 2003

3 Artikel 2 i tiltrædelsesakten af 2003 har følgende ordlyd:

»Fra tiltrædelsesdatoen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de retsakter, der er vedtaget af institutionerne og Den Europæiske Centralbank før tiltrædelsen, bindende for de nye medlemsstater og gælder i disse stater på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt.«

4 Artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003 bestemmer:

»De tekster til de af institutionerne og af Den Europæiske Centralbank før tiltrædelsen vedtagne retsakter, som af Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank er udfærdiget på estisk, lettisk, litauisk, maltesisk, polsk, slovakisk, slovensk, tjekkisk og ungarsk, får fra tiltrædelsen gyldighed på samme vilkår som de tekster, der er udfærdiget på de 11 nuværende sprog. De offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, såfremt teksterne på de nuværende sprog er blevet offentliggjort på denne måde.«

Forordning nr. 1

5 Ifølge artikel 1 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958 I, s. 59), som ændret ved tiltrædelsesakten af 2003, er Unionens officielle sprog:

»dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk«.

6 I forordningens artikel 4 fastsættes:

»Forordninger og andre dokumenter, der er almengyldige, affattes på de tyve officielle sprog.«

7 Det hedder i forordningens artikel 5:

»*Den Europæiske Unions Tidende* udkommer på de tyve officielle sprog.«

8 Forordningens artikel 8 har følgende ordlyd:

»Har en medlemsstat flere officielle sprog, bestemmes det efter anmodning fra den pågældende stat, hvilket sprog der skal anvendes på grundlag af de almindelige regler i den pågældende stats lovgivning.«

Direktiv 2002/21/EF

9 Artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33) er affattet som følger:

»Dette direktiv fastlægger harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter og tjenester. Det fastsætter de nationale tilsynsmyndigheders opgaver og opstiller en række procedurer, der skal sikre, at rammebestemmelserne anvendes ensartet i hele [Unionen].«

10 Artikel 15 i direktiv 2002/21 om proceduren for afgrænsning af markeder bestemmer i stk. 1-3:

»1. Efter en offentlig høring og høring af de nationale tilsynsmyndigheder vedtager Kommissionen en henstilling om relevante produkt- og tjenestemarkeder (i det følgende benævnt »henstillingen«). I henstillingen udpeges de produkt- og tjenestemarkeder i den elektroniske kommunikationssektor, jf. bilag I, hvor forholdene kan være af en sådan art, at det vil være berettiget at indføre regulerende forpligtelser som omhandlet i særdirektiverne, dog med forbehold af muligheden for i specifikke tilfælde at afgrænse markeder i henhold til konkurrencelovgivningen. Kommissionen afgrænser markederne under anvendelse af principperne i konkurrenceretten.

Kommissionen tager regelmæssigt henstillingen op til fornyet vurdering.

2. Kommissionen offentliggør senest på datoen for dette direktivs ikrafttræden retningslinjer for markedsanalyser og vurdering af stærk markedsposition (i det følgende benævnt »retningslinjerne«), der er i overensstemmelse med konkurrencerettens principper.

3. De nationale tilsynsmyndigheder afgrænser under nøje hensyntagen til henstillingen og retningslinjerne de relevante markeder tilpasset de nationale forhold, navnlig relevante geografiske markeder på deres område, og det i overensstemmelse med konkurrencerettens principper. De nationale tilsynsmyndigheder følger procedurerne i artikel 6 og 7, inden de udpeger markeder, der afviger fra de i henstillingen nævnte.«

11 Artikel 16 i direktiv 2002/21 med overskriften »Markedsanalyseprocedure« bestemmer i stk. 1-5:

»1. Hurtigst muligt efter at henstillingen er vedtaget eller eventuelt ajourført, analyserer de nationale tilsynsmyndigheder de relevante markeder under nøje iagttagelse af retningslinjerne. Medlemsstaterne sikrer, at denne analyse, hvor det er hensigtsmæssigt, foretages i samarbejde med de nationale konkurrencemyndigheder.

2. Når en national tilsynsmyndighed i henhold til artikel 16, 17, 18 eller 19 i direktiv 2002/22/EF (forsyningspligtdirektivet) eller artikel 7 eller 8 i direktiv 2002/19/EF (adgangsdirektivet) om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter skal afgøre, om forpligtelser for virksomheder skal opretholdes, indføres, ændres eller ophæves, træffer den på grundlag af deres markedsanalyse

som anført i stk. 1 i denne artikel afgørelse om, hvorvidt der reelt er konkurrence på et relevant marked.

3. Konkluderer en national tilsynsmyndighed, at der er reel konkurrence på markedet, må den ikke indføre eller opretholde nogen af de i stk. 2 omhandlede specifikke forpligtelser. Hvis der i forvejen findes sektorspecifikke forpligtelser, skal den ophæve sådanne forpligtelser for virksomheder på det relevante marked. Parter, der berøres af en sådan ophævelse af forpligtelser, skal underrettes herom i passende tid i forvejen.

4. Når en national tilsynsmyndighed fastslår, at der ikke er reel konkurrence på et relevant marked, udpeger den virksomheder med en stærk markedsposition på det pågældende marked i overensstemmelse med artikel 14 og pålægger sådanne virksomheder passende specifikke forpligtelser som anført i stk. 2 i denne artikel eller opretholder eller ændrer sådanne forpligtelser, hvis de findes i forvejen.

5. For så vidt angår de transnationale markeder, der udpeges i den i artikel 15, stk. 4, omhandlede beslutning, gennemfører de pågældende nationale tilsynsmyndigheder en fælles markedsanalyse under nøje hensyntagen til retningslinjerne og træffer en koordineret afgørelse om, hvorvidt de i stk. 2 omhandlede sektorspecifikke forpligtelser skal pålægges, opretholdes, ændres eller ophæves.«

12 I henhold til artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/21 har Kommissionen vedtaget retningslinjer for markedsanalyse og beregning af stærk markedsposition i henhold til EU-rammebestemmelserne for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (EFT 2002 C 165, s. 6, herefter »retningslinjerne af 2002«).

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 PTC er en af de førende teleoperatører i Polen.

14 Den 17. juli 2006 fastslog Prezes, at PTC besad en stærk markedsposition på markedet for taletelefonitjenester og besluttede at pålægge virksomheden visse forpligtelser.

15 Den af PTC anlagte sag til prøvelse af den af Prezes trufne beslutning blev forkastet af førsteinstansen og appelinstansen. I appelsagen ved den forelæggende ret har PTC gjort gældende, at retningslinjerne af 2002, som ovennævnte beslutning er baseret på, ikke finder anvendelse i sagen, såfremt de ikke har været offentliggjort i den polske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende*.

16 Sąd Najwyższy er i tvivl om, hvilke konsekvenser der skal drages af den manglende offentliggørelse.

17 Den forelæggende ret har anført, at Domstolen har fastslået, at artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003 er til hinder for, at forpligtelser i fællesskabslovgivningen gøres gældende over for borgerne i en ny medlemsstat, når denne lovgivning ikke er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på denne medlemsstats sprog, skønt dette sprog er et officielt sprog i Den Europæiske Union, og selv om disse borgere på anden vis kunne have gjort sig bekendt med denne lovgivning (dom af 11.12.2007, sag C-161/06, Skoma-Lux, Sml. I, s. 10841, præmis 57-59, og af 4.6.2009, sag C-560/07, Balbiino, Sml. I, s. 4447, præmis 30).

18 Denne retspraksis får den forelæggende ret til at konkludere, at de polske teleselskaber befinder sig i en mindre gunstig situation end virksomheder fra andre medlemsstater end Republikken Polen, der kan konsultere Kommissionens retningslinjer på disse staters officielle sprog.

19 Den forelæggende ret rejser spørgsmålet om, hvorvidt udtrykket »forpligtelser i fællesskabslovgivningen«, som er anvendt i Skoma-Lux-dommen, præmis 51, udelukkende omfatter forordninger og beslutninger, som ifølge deres natur skaber forpligtelser for borgerne, eller om det tillige omfatter andre retsakter fra Unionens institutioner, der har en påvirkning på borgernes rettigheder eller forpligtelser, som fremgår af nationale retsforskrifter til gennemførelse af fællesskabsdirektiver. Den henviser i den forbindelse til, at Domstolen i dom af 10. marts 2009, Heinrich (sag C-345/06, Sml. I, s. 1659), synes at have fortolket begrebet »fællesskabslovgivningen« udvidende, således at begrebet kan omhandle alle retsakter udstedt af Unionens institutioner. Den fremhæver ligeledes, at det synes at fremgå af dom af 21. juni 2007, ROM-projecten (sag C-158/06, Sml. I, s. 5103), at det ikke alene er Unionens juridiske retsakter, som pålægger borgerne forpligtelser, der skal gøres til genstand for offentliggørelse, men at det, for at sådan offentliggørelse er påkrævet, er tilstrækkeligt, at en retsakt skaber en forpligtelse for en medlemsstat til at handle på en bestemt måde i forhold til borgerne.

20 Den forelæggende ret henviser til, at retningslinjerne af 2002 kan begrunde berettigede retlige forventninger hos personer, der befinder sig i situationer, der falder ind under deres anvendelsesområde. Kommissionens vedtagelse af retningslinjerne følger desuden direkte af en forpligtelse, der fremgår af artikel 15, stk. 2, i direktiv 2002/21. Direktivets artikel 15, stk. 3, og artikel 16, stk. 1, bestemmer, at de nationale tilsynsmyndigheder skal tage »nøje hensyn« til retningslinjerne såvel ved afgrænsningen som ved analysen af de relevante markeder.

21 På dette grundlag har Sąd Najwyższy besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Tillader [artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003], at bestemmelser i [retningslinjerne af 2002] gøres gældende over for borgerne i en medlemsstat, når den nationale tilsynsmyndighed i henhold til artikel 16, stk. 1, [i direktiv 2002/21] skal iagttage disse retningslinjer så nøje som muligt ved sin analyse af de relevante markeder, og retningslinjerne ikke er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den pågældende stats sprog, selv om dette sprog er et af Den Europæiske Unions officielle sprog?«

Om det præjudicielle spørgsmål

22 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed kan henvise til retningslinjerne af 2002 i en beslutning, hvorved denne myndighed pålægger en operatør af elektroniske kommunikationstjenester visse regulerende forpligtelser, i det omfang retningslinjerne ikke har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den pågældende medlemsstats sprog, selv om dette sprog er et af Unionens officielle sprog.

23 Det skal med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål bemærkes, at det er et grundlæggende princip i Unionens retsorden, at en retsakt fra en offentlig myndighed ikke kan gøres gældende over for de retsundergivne, før disse har haft lejlighed til at gøre sig bekendt hermed (dom af 25.1.1979, sag C-98/78, Racke, Sml. I, s. 69, præmis 15).

24 Det fremgår desuden af artikel 2 i tiltrædelsesakten af 2003, at de retsakter, der er vedtaget af institutionerne før tiltrædelsen, er bindende for de nye medlemsstater og gælder i disse stater fra tiltrædelsesdatoen. De kan imidlertid kun gøres gældende

over for fysiske og juridiske personer i disse stater på de generelle vilkår, der gælder for gennemførelsen af fællesskabsretten i medlemsstaterne, og som er fastsat i de oprindelige traktater og for de nye medlemsstaters vedkommende i selve tiltrædelsesakten af 2003 (Skoma-Lux-dommen, præmis 32).

25 For så vidt angår såvel Rådets og Kommissionens forordninger som disse institutioners direktiver, som er rettet til samtlige medlemsstater, følger det af bestemmelserne i artikel 254, stk. 2, EF, at disse retsakter kun kan skabe retsvirkninger, såfremt de har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (jf. i denne retning Skoma-Lux-dommen, præmis 33).

26 Desuden kan de pågældende retsakter ikke gøres gældende over for fysiske og juridiske personer i en medlemsstat, før disse har haft lejlighed til at gøre sig bekendt hermed ved en forskriftsmæssig offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* (Racke-dommen, præmis 15, og Skoma-Lux-dommen, præmis 37).

27 Disse principper skal overholdes med samme konsekvenser, når unionsbestemmelser med henblik på deres gennemførelse forpligter medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, der pålægger borgerne forpligtelser. Nationale foranstaltninger, der ved gennemførelsen af unionsbestemmelser pålægger borgerne forpligtelser, skal derfor offentliggøres, således at sidstnævnte kan gøre sig bekendt med dem (jf. i denne retning dom af 20.6.2002, sag C-313/99, Mulligan m.fl., Sml. I, s. 5719, præmis 51 og 52). I en sådan situation skal de berørte desuden også have mulighed for at gøre sig bekendt med kilden til de nationale foranstaltninger, der pålægger dem forpligtelser. Der må i en sådan situation således ske offentliggørelse ikke kun af de pågældende nationale bestemmelser, men også af den EU-retlige retsakt, der i givet fald forpligter medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, der pålægger borgerne forpligtelser (jf. i denne retning Heinrich-dommen, præmis 45-47).

28 Det fremgår videre af artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003, sammenholdt med artikel 4, 5 og 8 i forordning nr. 1, at der ved en forskriftsmæssig offentliggørelse af en unionsforordning for en medlemsstat, hvis sprog er et af Unionens officielle sprog, forstås offentliggørelse heraf på dette sprog i *Den Europæiske Unions Tidende* (Skoma-Lux-dommen, præmis 34).

29 Domstolen har således fastslået, at artikel 58 i tiltrædelsesakten af 2003 er til hinder for, at forpligtelser i unionslovgivningen gøres gældende over for borgerne i en ny medlemsstat, når denne lovgivning ikke er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på denne medlemsstats sprog, skønt dette sprog er et af Unionens officielle sprog, og selv om disse borgere på anden vis kunne have gjort sig bekendt med denne lovgivning (Skoma-Lux-dommen, præmis 51, og Balbiino-dommen, præmis 30).

30 I lyset af den retspraksis, som er nævnt i denne doms præmis 23-29 og inspireret af principperne om retssikkerhed og om forbud mod forskelsbehandling, skal det derfor undersøges, om retningslinjerne af 2002 i deres indhold pålægger borgerne forpligtelser. Såfremt dette måtte være tilfældet, og uden en offentliggørelse på polsk i *Den Europæiske Unions Tidende*, kan disse retningslinjer ikke gøres gældende over for borgerne i Polen.

31 Artikel 15 og 16 i direktiv 2002/21, der udtrykkeligt er rettet til de nationale tilsynsmyndigheder, udgør retsgrundlaget for retningslinjerne af 2002. Sidstnævnte vejleder de nationale tilsynsmyndigheder i forbindelse med afgrænsningen og analysen af de relevante markeder med henblik på afgørelsen af, om de bør underkastes forhåndsregulering. I disse retningslinjer fastsættes således ifølge retningslinjernes punkt 1 de principper, som de nationale tilsynsmyndigheder skal lægge til grund ved deres analyse af markederne og den reelle konkurrence i medfør af de fælles rammebestemmelser for elektronisk kommunikation. Samme retningslinjers punkt 6 indikerer også, at deres formål er at vejlede de nationale tilsynsmyndigheder i disses udøvelse af deres nye ansvar med henblik på afgrænsning af markeder og vurderingen af, om der

foreligger en stærk markedsposition (dom af 3.12.2009, sag C-424/07, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 11431, præmis 75 og 76).

32 Retningslinjerne af 2002 indeholder i de tre første kapitler en kort redegørelse for metoder og kriterier til brug for markedsafgrænsning, vurdering af stærk markedsposition og udpegelse af virksomheder med en stærk markedsposition. Det drejer sig primært om en opsummering af retspraksis på området, suppleret med en oversigt over tre meddelelser fra Kommissionen, der har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på polsk, nemlig henholdsvis Kommissionens meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret (EFT 1997 C 372, s. 5, såvel som specialudgave af *Den Europæiske Unions Tidende* på polsk, bind 1, kapitel 8, s. 155), retningslinjer for anvendelse af EF's konkurrenceregler på telekommunikationssektoren (EFT 1991 C 233, s. 2, såvel som specialudgave af *Den Europæiske Unions Tidende* på polsk, bind 1, kapitel 8, s. 43) og meddelelse om anvendelsen af konkurrencereglerne på aftaler om netadgang i telesektoren (EFT 1998 C 265, s. 2, såvel som særudgave af *Den Europæiske Unions Tidende* på polsk, bind 1, kapitel 8, s. 255).

33 De tre sidste kapitler vedrører mere direkte gennemførelsen af direktiv 2002/21. Det fjerde kapitel, der bærer overskriften »Indførelse, opretholdelse, ændring eller ophævelse af forpligtelser i henhold til rammedirektivet«, tilsigter at vejlede de nationale tilsynsmyndigheder i, hvilke foranstaltninger de skal træffe som opfølgning af analysen af markedets konkurrencemæssige karakter. Det femte og sjette kapitel omhandler dels undersøgelsesbeføjelserne og samarbejdsprocedurerne i forbindelse med markedsanalysen, dels procedurerne for høring og offentliggørelse af nationale tilsynsmyndigheders udkast til beslutninger. Ud over en henvisning til de relevante bestemmelser i den gældende retlige ramme har disse tre kapitler til formål at præcisere, hvordan samarbejdsmekanismerne mellem de nationale tilsynsmyndigheder, de nationale konkurrencemyndigheder og Kommissionen fungerer.

34 Det følger af det ovennævnte, at retningslinjerne af 2002 ikke indeholder nogen form for forpligtelse, som vil kunne gøres gældende, direkte eller indirekte, over for borgerne. Den manglende offentliggørelse af disse retningslinjer i *Den Europæiske Unions Tidende* på polsk udgør således ikke en hindring for, at den nationale tilsynsmyndighed i Republikken Polen henviser hertil i en afgørelse, der er rettet til en borger.

35 I øvrigt bemærkes, at de nævnte retningslinjer er blevet offentliggjort i 2002 i »C«-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*. I modsætning til »L«-udgaven heraf har »C«-udgaven ikke til formål at offentliggøre juridisk bindende retsakter, men alene oplysninger, anbefalinger og udtalelser om Unionen.

36 PTC har ikke desto mindre gjort gældende, at disse retningslinjer, som blev offentliggjort i 2002 i *Den Europæiske Unions Tidende*, i overensstemmelse med artikel 58 i tiltrædelsestraktaten af 2003 ligeledes burde have været offentliggjort på de nye medlemsstaters officielle sprog, herunder bl.a. på polsk.

37 Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at artikel 58 i tiltrædelsestraktaten af 2003 ikke pålægger Rådet, Kommissionen eller Den Europæiske Centralbank at oversætte alle de retsakter fra institutionerne og Den Europæiske Centralbank, som blev vedtaget før de ny medlemsstaters tiltrædelse, til de i denne artikel nævnte ni nye sprog. I nævnte artikel, som regulerer sprogordningen og betingelserne for offentliggørelse af de af institutionerne og Den Europæiske Centralbank før tiltrædelsen vedtagne retsakter, bestemmes blot, at kun de af disse tekster, der er udfærdiget på de af de nye medlemsstaters sprog, der er officielle sprog i Unionen, får gyldighed fra tiltrædelsen på samme vilkår som de tekster, der er udfærdiget på de andre officielle sprog og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, såfremt disse tekster er blevet offentliggjort på denne måde. Nævnte artikel indebærer således, at medlemsstaterne og institutionerne foretager en udvælgelse af de retsakter, der offentliggøres i

Den Europæiske Unions Tidende, og udelukker ikke, at visse retsakter eventuelt ikke bliver offentliggjort. Artikel 58 i tiltrædelsestraktaten af 2003 foreskriver derfor ikke en offentliggørelse i Tidende af den polske version af retningslinjerne af 2002.

38 I øvrigt skal det bemærkes, at Domstolen allerede har afvist eksistensen af et generelt EU-retligt princip om, at alt, hvad der kan berøre en unionsborgers interesser, under alle omstændigheder skal være affattet på hans sprog (jf. i denne retning dom af 9.9.2003, sag C-361/09 P, Kik mod KHIM, Sml. I, s. 8283, præmis 82 og 83).

39 På baggrund af det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 58 i tiltrædelsestraktaten af 2003 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed kan henvise til retningslinjerne af 2002 i en beslutning, hvorved denne myndighed pålægger en operatør af elektroniske kommunikationstjenester visse regulerende forpligtelser, uanset at retningslinjerne ikke har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den pågældende medlemsstats sprog, selv om dette sprog er et af Den Europæiske Unions officielle sprog.

Sagens omkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 58 i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed kan henvise til Kommissionens retningslinjer for markedsanalyse og beregning af stærk markedsposition i henhold til EU-rammebestemmelserne for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i en beslutning, hvorved denne myndighed pålægger en operatør af elektroniske kommunikationstjenester visse regulerende forpligtelser, uanset at retningslinjerne ikke har været offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den pågældende medlemsstats sprog, selv om dette sprog er et af Den Europæiske Unions officielle sprog.

Underskrifter